

(204. 22.)

AMENDEMENTEN VAN DEN HEER DE GEER.

Ingezonden 3 Mei 1913.

Ondergeteekende heeft de eer voor te stellen de twee volgende amendementen op wetsontwerp I:

I.

Artikel 61 wordt gelezen gelijk het luidt in het „Gewijzigd ontwerp van wet” (stuk n°. 9).

II.

Na **Artikel 61** wordt ingevoegd een nieuw artikel, luidende aldus:

Art. 61 a.

De in artikel 40 bedoelde bijdrage is niet verschuldigd voor de ambtenaren, die op 1 October 1913 in dienst zijn van eene gemeente, welke vóór 1 Januari 1914 in den vorm eener schriftelijke verklaring zich verbindt, het bedrag der jaarlijksche pensioenen, die ingevolge deze wet voor den diensttijd in de betrokken gemeente aan gemelde ambtenaren zullen verschuldigd zijn, elk jaar aan het fonds te zullen bijdragen.

De in artikel 63 bedoelde bijdrage is niet verschuldigd voor de in het vorig lid bedoelde ambtenaren, voor zoover betreft den diensttijd in de in het vorig lid bedoelde gemeente doorgebracht.

Gaat een ambtenaar, als bedoeld in het eerste lid, over in dienst van een andere gemeente, dan is van het tijdstip van ingang zijner benoeming in die gemeente af de bijdrage verschuldigd, bedoeld in artikel 40.

In dit geval wordt bovendien acht ten honderd van het totaal der belooningen, in dienst van de in het eerste lid bedoelde gemeente genoten, door die gemeente aan het fonds bijgedragen.

Deze bijdrage wordt betaald hetzij in eens, hetzij in tien, zooveel mogelijk gelijke, jaarlijksche termijnen.

De betaling in eens geschiedt uiterlijk op 31 December van het jaar, volgende op dat van den overgang. Bij betaling in termijnen geschiedt de voldoening van den eersten termijn op dien datum en die van de volgende termijnen op 31 December van elk der eerste negen jaren na eerstgenoemd tijdstip.

De verplichting tot betalen vervalt niet door het ontslag of door het overlijden van den ambtenaar.

Vier ten honderd van de belooningen, genoten tusschen 1 October 1913 en het tijdstip van den overgang, kan door de betrokken gemeente op den ambtenaar worden verhaald.

Toelichting.

Het doel, met de „nadere Nota van Wijziging” (stuk n°. 18) door de Regeering beoogd, wordt naar het gevoelen van den ondergeteekende beter bereikt door het voorgestelde amendement.

Tegen het nader gewijzigde art. 61 bestaan zijns inziens drie bezwaren.

1°. Tegen de tweede alinea van artikel 61, eerste lid, *a*, geldt het bekende „donner et retenir ne vaut”. Wanneer aan gemeenten de bevoegdheid gegeven wordt, voor haar tegenwoordige ambtenaren ten aanzien van het eigen-pensioen haar bestaande regeling te behouden, moet men haar het gebruik maken van die bevoegdheid niet anderzijds onmogelijk maken door haar ten aanzien van den inkoop uit de Rijkskas voor het weduwen- en weezenpensioen bij andere gemeenten ten achter te stellen. Te meer klemt dit, waar niet in alle hier in aanmerking komende gemeenten *alle* ambtenaren destijds tot het aldaar bestaande weduwen- en weezenfonds zijn

toegetreden. Voor de vele ambtenaren die niet toetraden zou de betrokken gemeente dus ook voor het eigen-pensioen onder de Rijksregeling vallen. Daar juist deze ambtenaren tot de oudere behooren en derhalve voor hen de hoogste inkoopsommen zouden moeten worden gestort, zou op die wijze de in de jongste wijziging geopende faciliteit grootendeels weer verloren gaan.

Intusschen ware dit bezwaar door eenvoudige schrapping der bedoelde tweede alinea te ondervangen, zoo niet nog twee andere bezwaren tegen de jongste wijzigingsnota bestonden.

2°. Het zal dikwijls zeer moeilijk zijn uit te maken, of een gemeentelijke pensioenregeling ongunstiger is dan die van de wet. Op het ééne punt zal zij gunstiger zijn, op het andere niet. Ongelijksoortige bepalingen zullen moeten vergeleken worden. Langs dezen weg wordt geen zekerheid voor de gemeenten verkregen, noch iedere schijn van willekeur verneden.

3°. Geen voorziening is getroffen voor den inkoop van vroegere dienstjaren van den betrokken ambtenaar in een andere gemeente. Stel dat stad X van de verleende faciliteit gebruik maakt. Onder haar tegenwoordige ambtenaren is iemand, die 15 vroegere dienstjaren heeft in dorp Y. Dan zullen, daar de ambtenaar volkomen buiten de wet valt, die vroegere dienstjaren niet ingekocht worden, en zal hij, als hij later in de stad X gepensionneerd wordt, die dienstjaren niet zien meetellen. Dit zal, tegen den geest der wet, tot schade zijn van den ambtenaar, of, wat waarschijnlijker is, zal den Pensioenraad en den Minister van Financiën aanleiding geven te besluiten, dat de verordening van stad X, die de elders doorgebrachte dienstjaren niet voor pensioen honoreert, ongunstiger is dan de Rijksregeling, die dit wel doet, zoodat dus de toegedachte faciliteit buiten werking zal blijven. En dit laatste dan alleen, omdat de gemeente geen lasten op zich genomen heeft (nl. voor elders doorgebrachte dienstjaren), die zij óók volgens de lijn van het ontwerp niet behoeft te dragen.

Het hier besproken punt komt in orde, wanneer de ambtenaar uit stad X later nog naar een andere gemeente overgaat. Niet, wanneer hij — wat in den regel het geval zal zijn — in stad X tot zijn pensionneering blijft.

Deze leemte is in het stelsel der wijzigingsnota zeer moeilijk te ondervangen. De theoretisch logische oplossing zou zijn, dat dorp Y haar inkoopsom betaalde aan stad X, doch hieraan valt bezwaarlijk te denken.

Al deze moeilijkheden worden ondervangen in het stelsel van het amendement. De tegenwoordige ambtenaren van de betreffende gemeenten worden niet buiten de wet geplaatst, maar vallen volkomen onder de wettelijke regeling en zijn dus deelgerechtigd in het Rijksfonds. Slechts met deze reserve, dat de gemeente, die hen thans in dienst heeft, noch inkoopsom noch premie voor hen betaalt, maar daartegenover, wanneer zij eenmaal gepensionneerd zullen zijn, de volle jaarlijksche pensioenbedragen, voor zoover deze honoreeren de in *die* gemeente doorgebrachte dienstjaren (vóór en na 1 October 1913), aan het Rijksfonds restitueert.

Dit amendement sluit zich feitelijk nauwer aan bij het oorspronkelijk Regeerinsontwerp dan de Nota van Wijziging en geeft bovendien meer zekerheid aan de gemeenten, dat zij de haar toegedachte faciliteit — geleidelijken ingroei in het premiestelsel — inderdaad zullen genieten.

Bij aanneming van het amendement zullen ook de overige wijzigingen, bij de jongste Nota in de ontwerpen I en II gebracht, grootendeels moeten vervallen.

Zoo de Regeering meent, dat de door het amendement toegekende bevoegdheid zich zal moeten beperken tot de gemeenten die thans een pensioenvoorziening hebben — het meer of minder gunstige behoeft in dit geval niet in beschouwing te worden genomen — of tot gemeenten boven een zeker aantal zielen, zal ondergeteekende zich daartegen niet verzetten.

DE GEER.

